

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκταίον από του Γραμματίου της Παιδείας δε τῆς κατ' ἰσχύον παιδικῆς περιόδου σύγγραμμα, ἀλλοῦ, παρασθέν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἰατροῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως δε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τούτ' αἶμα.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰς προπληρωταί δι' 2^{ον} ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰῶλου, 119, Ἐκδοτὴ Χρυσόσπηλαιωσις

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 9

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

ΠΕΡΙΦΑΝΕΣ δεῖγμα Ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως, μία ἔξοχος τιμὴ ἀληθῶς, ἀπενεμήθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παίδων».

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βασιλισσα ἡμῶν Ὀλγα, ἡ ἐκτιμῶσα καὶ προστατεύουσα πᾶν ὅ,τι καλὸν ἐν Ἑλλάδι, ηὔδοκῆσε νὰ στρέψῃ εὐμενὲς βλέμμα καὶ πρὸς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παίδων» καὶ ἀπέστει-

λεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸν γραμματέα Αὐτῆς κ. Γ. Λαμπάκη, μετὰ τὴν Ὑψηλὴν διαταγὴν νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητὴν μας τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα:

τὸν Βασιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ἡ βασιλικὴ αὕτη πράξις, ἡ μαρτυροῦσα ὅτι ἡ σεπτὴ Μήτηρ, ἡ ἑλληνοπρεπῶς ανατρέφουσα τὰ Τέκνα Τῆς, ἐξετίμησεν οὕτω τὴν Διὰ π λ α σ ι ν—αὐτὸ τὸ προσφιλέστατον τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀνάγνωσμα—ὅστε νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνου Βασιλόπαιδος, ἐνέπλησεν ἡμᾶς χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας καὶ θάρρους, βλέποντας ὅτι τὸ ἔργον μας ἔχει τοιοῦτους ὑψηλοὺς ἐκτιμητὰς καὶ ὅτι κρίνεται ἐπιστήμως πλέον, ὡς ὄργανον ἀγωγῆς ἐκπληροῦν τὸν μέγαν προορισμὸν του. Τὴν χαρὰν μας ταύτην θὰ συμμερισθῶσι βεβαίως οἱ πολυπληθεῖς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἰδιαίτερος οἱ μικροὶ αὐτῆς ἀναγνώσται, πάντες οἱ κέριξ τῆς «Διαπλάσεως» ἠδελφωμένοι Ἑλληνοπαῖδες, ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῶν ὁποίων ἀποκτᾶ σήμερον μέλος τόσο σεπτὸν, ὑψηλὸν καὶ προσφιλές: τὸν Βασιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 57).

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Ἐκτωρ, ἔσυρε τὴν νεάνιδα, ἡ ὅποια ἐκραζεν ἀδικόπως:

—Ὁ πατέρας μου!.. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; Θέλω τὸν πατέρα μου!

Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ, ὁ Ἀκόλουθος ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νεάνις ἔπαυσε νὰ κάμνῃ ἀντίστασιν καὶ ἀφέθη πλέον ἐντελῶς εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ Ἐκτορος. Καὶ ἐπροχώρουν.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο δυστυχῆ παιδιὰ ἀνεμίχθησαν

μετὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἦτο συσσωρευμένον πυκνῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καθεὶς προσεπάθει μετὰ κόπου καὶ ἀγωνίας νὰ εὕρῃ διέξοδον καὶ νὰ σωθῇ. Εἰς μάτην ὁ Ἐκτωρ ἠγωνίζετο νὰ κρατῇ πάντοτε ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του, τὴν μικρὰν χεῖρα, ἡ ὅποια τὴν ἐσφίγγε περίτρομος. Παρεσῶρθη ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον ὀρθοσιν, κατελήφθη ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο κύμα, ἐξετοπίσθη βιαίως, καὶ ἐξαίφνης εὐρέθη χωρισμένος ἀπὸ τὴν σύντροφόν του. Ἀπερίγραπτος ἦτο γύρω του ὁ συνωστισμὸς καὶ ἡ παραζάλη τὸν ἐσφίγγαν τόσο δυνατὰ, ὅστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ συντριφθοῦν τὰ κόκκαλά του καὶ ὀλονεν τὸ κύμα τὸν παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω, χωρὶς νὰ πατῇ πλέον εἰς τοὺς πόδας του. . . . Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸν κῆπον, ζαλισμένος, μωλωπισμένος, μόλις ἀνακινῶν. Ἡ λαμπρὰ στολὴ τοῦ Ἀκολούθου εἶχε γίνῃ ἐλεεινὴ ἄλλ' ἐκεῖνος εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε σοβαρόν. . .

Κατ' ἀρχὰς ἐκτόταξε γύρω του διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο κατόπιν ἐπασπάτευσε ὅλον του τὸ σῶμα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔσπασσε κανὲν τοῦ μέλος, ἀνέπνευσε μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμῶνων του καὶ προσεπάθει νὰ συνέλθῃ, νὰ ἰδῇ τοῦ εὐρίσκαται. Φρικαλέον τὸ θέαμα γύρω του. Αἱ φλόγες ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν στέγην τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἡ ὅποια ἐπυρπολεῖτο ὀλόκληρος. Κραυγαὶ ἀπελπισίας σπαρακτικαὶ διέσχιζον τὸν ἀέρα. Ἐν τούτοις ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶχον διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν των καὶ αὐτοὶ τώρα προσεπάθουν νὰ σώσουν τοὺς κινδυνεύοντας.

«Αἱ δυστυχεῖς χορεύτριαι ριγούσιν ὑπὸ τὰς ἰσπρασίμοις ἐνδουμασίας των» (Σελ. 66).

Ο Ναπολέων είχε επιτρέψει εις τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς. Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὧρας ἐπέβλεπε καὶ διηύθυνε τὰ πάντα, ἀντιμετωπιζὼν γενναίως τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν, τὸ πῦρ, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Πρὸς ἐπίμετρον, φοβερά καταγίγ, πρὸ ὧρας ἐπαπειλούμενη, ἐξερράγη αἰφνιδίως. Αἱ ἀστραπαὶ διασχίζουσι τὸν οὐρανὸν, τοῦ ὁποῦ ἀνοίγονται οἱ καταρράκται· καὶ ἀρχίζει ὁ κατακλυσμὸς. Αἱ βρονταί, ἡ βορυβάδης μαγία τῶν στοιχείων ἐπαυξάνει τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον, ὁ ὁποῖος πληροὶ τὰς ψυχάς.

Αἱ δυστυχεῖς χορεύτριαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔνοιον νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς, πρὶν βεβαιωθῆν ὅτι ἐσώθησαν ὅλοι ὅσοις ἀγαποῦν, ριγοῦσιν ὑπὸ τὰς ἐορτασίμοις τῶν ἐνδυμασιῶν, δεχόμεναι τοὺς καταψύχους κρουνοὺς τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν γυμνῶν τῶν ὤμων· οἱ ὀδόντες τῶν συγκρούονται ἐκ τοῦ ψύχους· ἀλλ' ἐκεῖναι οὐδὲν αἰσθάνονται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνίας.

Ἀφῆσθαι τὴν βροχὴν, τὰς βροντάς καὶ τὰς ἀστράπας, ὁ Ἐκτωρ ἐσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς νεαρᾶς τοῦ ἀγῶνιστου. Διέσχισε τοὺς κήπους, τὰ ἄλση· ἠρέσθησαν ὅλα τὰ περίε τῶν μεγάρων. Πουθενά οὐτε ἴχνος.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνθη διασχίσας τοὺς ἀνθρωπίνους ὄμιλους, ἐκ τῶν ὁποῶν δὲν ἔπαυον ἀντηχοῦσαι κραυγαὶ ἀπέλπιδες καὶ στεναγμοί, ἔφθασαν εἰς τὸ μικρὸν τεχνητὸν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπερίδος.

Τούτο εἶχε χρησιμεύσει, ὡς εἶπομεν, εἰς κάποιαν μυθολογικὴν θεότητα, ταχθεῖσαν ἐκεῖ διὰ νὰ προσφωνήσῃ διερχομένους τοὺς αὐτοκράτορας· ἀλλὰ τώρα ἡ αὐτοσχέδιος νηρηὶς τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Ἀκόλουθος, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον εἰλκυσε τὸ βλέμμα του, ἦτο νεάνις ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἀμμου, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Ἐκτωρ τὴν ἀνεγώρτισεν ἀμέσως ἦτο ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε. Ἦτο τὸσον ὠρὰ, ὥστε τὴν ἐξέλαθεν ὡς νεκράν.

— ὦ, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισία.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, πρὸς μεγάλην του χαρὰν, ἡ νεάνις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἐκτόταξ γύρω τῆς, ζαλιμένη ἀκόμη.

— Ὁ πατέρας μου! . . . ἀνέκραξε. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; Φέρτε μου τὸν πατέρα μου!

Ὁ Ἐκτωρ ἐσυλλογίσθη ἀμέσως, ὅτι οἱ ἰππῶται τοῦ παλαιῦ καιροῦ, οἱ Ρολλάνδοι καὶ οἱ Βαγυάρδοι, ἐσπευδὸν πάντοτε πρὸς βοήθειαν καὶ προστασίαν τῶν δυναστευομένων ἢ δυστυχουσῶν κυριῶν. Ἴδου περίστασις διὰ νὰ δειχθῇ ἄξιός

μνητῆς τῶν γενναίων ἐκείνων καὶ χρηστῶν προγόνων!

— Δεσποινίς, εἶπεν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ὀδηγήσω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Βεβαίως ὁ πατήρ σας θὰ εἶνε ἐκεῖ.

Ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ἐξησθενημένη ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, ἡ νεάνις ἠγέρθη καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν προσφερόμενον βραχιόνα, διηυθύνθη με κλονούμενον βήμα πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ σπηλαίου. Τεπερῆφρανος ποῦ ἐπαίξει πρόσωπον ὑπερασπιστοῦ καὶ προστάτου, ἐλπίζων δὲ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ προστασία του θὰ ἦτο ἀποτελεσματικὴ, ὁ ἰπποτικός Ἐκτωρ διήλθε τὸν κήπον με τὴν σύντροφόν του· ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ εἰς ποίαν ὁδὸν κατέκει διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἡ νεάνις ἐξέβαλε κραυγὴν, ἀφῆκεν ἐξαιφνης τὸν βραχιόνά του καὶ ὤρμησε πρὸς ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος περιέφερε παντοῦ βλέμματα πλήρη ἀγωνίας, ἐξέβαλε δὲ καὶ αὐτὸς κραυγὴν χαρᾶς, μόλις τὴν εἶδε. Ἦτο ὁ πατήρ τῆς ἀγῶνιστου.

Καὶ ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἐκεῖνη ἐλησμένησε τὰ πάντα, ἔδραξέ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἠφανίσθη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ οὔτε ἐν εὐχαριστίᾳ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ἰπποτικόν τῆς!

— Ἄ, διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐκτωρ. Αὐτὸ εἶνε λιγάκι χονδρὸ. Ἔτσι λοιπόν, ἔ; . . . Ἄς εἶνε, τέλος πάντων! τὴν ἔσωσα. Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετόν; . . . Ἦθελα ὁμως νὰ ἤξευρα τὸ ὄνομά τῆς.

Κατόπι, βλέπων ὅτι εἶχεν ἐπέλθῃ κάποια τάξις, ὅτι οἱ πυροσβέσται, οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κατεγίνοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τῶν, ὅτι κανεῖς δὲν του ἐχρηιάζετο πλέον, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλου.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔκαμαν τὴν ἰδίαν σκέψιν, καὶ κατέλαβον μίαν ἄμαξαν. Ὁ Ἐκτωρ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης ὁ Ἀκόλουθος ἐστάλη κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὴν Πρεσβείαν διὰ νὰ φέρῃ τὰς τελευταίας ἐιδήσεις. ὦ, ἦσαν θλιβερώταται. Πλείστοι δούοι εἶχον πληγωθῆ βαρέως. Ἄλλοι εἶχον πληγωθῆ θανασιμῶς· ἄλλοι εἶχον ἀποθάνῃ.

Διὰ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς ἐπερατώθησαν αἱ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Μαρίας Λουίζης δοθεῖσαι ἐορταί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΝΕΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ τραγικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ὁ Ἐκτωρ διήρχετο τὴν ὁδὸν τῶν Ἐλευθέρων Ἀστῶν (Φ ρ ἄ ν Μ π ο υ ρ ο ἶ ἄ) μίαν τῶν στενωτέρων καὶ καλαιωτέρων ὁδῶν τῆς συνοικίας τοῦ

Ἐλους. Ἡ ὑπηρεσία του καὶ τὰ μαθήματα του τῷ ἄρτιον πολλὴν ἐλευθερίαν, καὶ συχνά, κατὰ τὰς ὧρας τῆς ἀνάσεως, ἠγάπα νὰ περιδιαβῆ ἀνὰ τὴν πόλιν.

Ἐν ᾧ ἐπεριπάτει, πότε κυττάζων ὑψηλά καὶ πότε χαμηλά, εἰλκυσεν ἐξαιφνης τὴν προσοχὴν του τὸ θέαμα δύο σπουργιτῶν, οἱ ὁποῖοι διεφιλονείκουν, ἐπάνω εἰς ἕνα τοίχον, ἐν κάρφος ἀχύρου.

Ἡ ἔρις ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ τὰ στρουθία ἠγωνίζοντο ἀκατάβλητα καὶ τὰ δύο, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, τὸν ὁποῖον μεγάλως διεσκέδαζε καὶ ἀπερρόφα ἡ πάλη, ἤσθάνθη ὅτι κάποιος τοῦ ἠγγίσει τὸν ὦμον. Ἐστράφη ζωηρῶς καὶ εἶδεν ἀπέναντί του ἕνα ὑπρέτην, χωρὶς ἀριστοκρατικὴν οἰκοστολήν, ἀλλὰ μ' ἐξωτερικὴν μαρτυροῦν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καλῆς καὶ εὐπόρου οἰκογενείας.

— Ἄν ἀγαπᾷ ὁ κύριος, ἤμπορεῖ νὰ ναβῆ ἐπάνω εἶπεν ὁ ὑπρέτης· αἱ κυρίαί σήμερον δέχονται.

— Αἱ κυρίαί! ἐπανελάθεν ἐκπληκτος ὁ Ἐκτωρ· ποῖαι κυρίαί;

— Αἱ κυρίαί Μορανζή, ἀπῆντησεν ὁ ὑπρέτης· ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ κόρη τοῦ κυρίου Μορανζή, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχεῖων.

— Κάμνεις λάθος, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ· δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω αὐτάς τὰς κυρίαί.

— Ἀλλὰ αἱ κυρίαί σας γνωρίζουν· τουλάχιστον ἡ δεσποινίς· διὰτ' αὐτὴ σας ἐδειξε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ με διέταξε νὰ σας παρακαλέσω νὰ ναβῆτε ἐπάνω.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἐκτορος ἔγεινεν ἀκόμη μεγαλύτερα. Ὅπωςδὴποτε ἐσκέφθη ὅτι τὸ νὰ προσκαλῆται νὰ ἐπισκεφθῆ κυρίαί, δὲν ἦτο δὰ καὶ τῶσον φοβερὸν πράγμα διὰ τούτου συγκατετέθη νὰ κολουθήσῃ τὸν ὑπρέτην. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἀπὸ μίαν χαμηλὴν θύραν καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἕνα διάδρομον σκοτεινόν, εὐρέθη εἰς ἕν φωτεινόν, εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπὲς προαύλιον, περιβαλλόμενον ἀπὸ κομψὸν περιστύλιον. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ρίψῃ ἐδῶ ἐν βλέμμα, καί, ὀλονέν ἀκολουθῶν τὸν ὑπρέτην, ἀνῆλθε μίαν ὠραίαν κλίμακα μαρμαρίνην με πλοῦσιον κυγκλίδωμα καὶ ἔφθασεν εἰς μικρὸν κομψότατον προθάλαμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰσῆρχετο τῆς εἰς πολλὰ δωμάτια. Καθὼς ἐπροχώρει ὁ ὑπρέτης πρὸς τὴν θύραν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, παρεμερίσθη αἰφνης τὸ παραπέτασμα τῆς καὶ ἐξώρμησε μετὰ ζωηρότητος μίαν νεάνις, τρέχουσα εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἐκτορος.

— ὦ! ἀνέκραξεν, ἀπάσασα τὴν χεῖρά του, πόσον χαίρομαι ποῦ σας ξαναβλέπω! Τί ἐντροπή, ἀλήθεια, νὰ μὴ σας πῶ προχθὲς οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ! Δὲν ἤξευρετε πόσον ἤμουον λυπημένη δι' αὐτὸ! Καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο! Πόσον θὰ χαρῆ τοῦ θά σας ἰδῆ! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα νὰ σας συστήσω εἰς τὴν θεῖαν μου.

Καὶ ἡ νεάνις, παραμερίσασα καὶ πάλιν τὸ παραπέτασμα, εἰσῆγαγε τὸν Ἐκτορα εἰς εὐρείαν καὶ ὑψόροφον αἴθουσαν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης. Αἱ κωνοσκόλαι ἦσαν τετράγωνοι εἰς τὰς ἄκρας· αἱ πολυθρόναι ἐκοσμούντο με κεφαλὰς σφιγγῶν καὶ τὸ ὀγκῶδες ὄρολόγιον τοῦ τοίχου εἶχε στήλας καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἕνα ἀετόν με πτέρυγας ἀνοικτάς. Βαρέα παραπετάσματα μεταξωτά, πρασίνου χρώματος, κατερχόμενα ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, δὲν ἄφινον νὰ εἰσέρχεται πολὺ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον· ἐν τούτοις ὁ Ἐκτωρ ἠμύρεσε νὰ διακρίνῃ, πλησίον μικροῦ τραπέζιου μ' ἐπιχρῶσους πόδας, κυρίαν φοροῦσαν μεταξίνην ἐσθῆτα φαίχρουον, ἀπλουστάτην, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον

μὲ μαῦρα πτερά, διότι, τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, ἐφόρουσι τοὺς πῖλους καὶ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Θεῖα! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, ὀδηγήσασα πρὸς αὐτὴν τὸν Ἐκτορα· ἰδοὺ ὁ νέος ποῦ μ' ἔσωσε προχθὲς, εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας. Ἄν δὲν ἦτον αὐτός, δὲν θὰ κατώρθων ποτὲ νὰ ἐξελθῶ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν!

— Πόσῃν εὐγνωμοσύνην σας ὀφείλομεν, κύριε! εἶπεν ἡ θεῖα· ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἐκινδυνεύσαμεν νὰ χάσωμεν τὸ παιδί μας! . . . Ποῖος ἤξευρε, ἂν δὲν εἴσθε σεις, μήπως δὲν θὰ τὴν ἐκλαίγαμεν σήμερα, θῆμα καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὰ τόσα τῆς τρομερᾶς ἐκεῖνης καταστροφῆς!

[Ἔπειτα συνέχισα.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ νεάνις ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἀμμου. (Σελ. 66, στήλ. α')

ΔΕΣΜΗ ΚΛΕΙΔΙΩΝ

Ἦτο μίαν δέσμη κλειδίων, μικρῶν καὶ μεγάλων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ εἰκοσιν ἤδη ἔτη ἐκρέμαντο ἀπὸ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χαλυβδίνου κρίκου. Ἐπρεπε βέβαια, ὅτερον ἀπὸ τῶσων ἐτῶν συμβῶσιν, νὰ ἦσαν στενωτάτα συνδεδεμένα μεταξὺ τῶν· καὶ ὁμως συνέβαινε τὸ ἐναντίον· καθημερινῶς εἶχον ἔριδας καὶ ἐνίοτε μάλιστα διεπληκίζοντο πρὸς ἄλληλα, διότι μὲλις ἡ κυρία τῶν, ἡ οἰκοδέσποινα, τὰ ἐλάμβανε πρὸς χρῆσιν τῆς, ἠρχίζαν νὰ βοοῦν με ὄλην τὴν δυνάμιν τῶν καὶ νὰ φιλονεικοῦν. Ἀφορμὴ τῆς διαφωνίας τῶν δὲν ἦτον ἄλλο παρά καθαρώτατος φθόνος καὶ ὑπεροψία· διότι κάθε κλειδίον ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον τοῦ ἄλλου καὶ ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι, κάθε φορὰν ποῦ ἐλάμβανον τὴν δέσμη, αὐτὸ μόνον θὰ ἐχρηιάζοντο· ἐκεῖνο δὲ τὸ κλειδίον, τὸ ὁποῖον ἐξελέγετο, ἐπέσυρε τὸ μῖσος ὄλων τῶν ἄλλων, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐκεῖνα τὰ περιφρονοῦν.

Μίαν φορὰν εἶχε χαθῆ ὄλη ἡ δέσμη, καὶ τὰ κλειδιά ὅλα ἦσαν εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν. Ὅπως διόλου χωρὶς νὰ το θέλουσι, εἶχον πέσῃ ὀπισθεν τοῦ κομοῦ, ἐσωριάσθησαν ἔτσι εἰς μίαν ἀρκετὰ μεγάλην ποικιλίαν καὶ ἔκειντο ἐκεῖ

μέσα εἰς τὴν σκόνην καὶ εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ εἰμποροῦν κἄν νὰ κινηθοῦν. Ἄν καὶ τίποτε δὲν ἔβλεπον, ἤκουον τὴν οἰκοδέσποιναν, ἡ ὁποία ἔτρεχε εἰς τὸ δωμάτιον ἐμπρὸς ὀπίσω, τάνεζῆται καὶ παρεπονέιτο, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ τὰ κλειδιά τῆς!

Τὰ κλειδιά δὲ πάλιν ἐστενοχωροῦντο ἀκόμη περισσότερο, διότι τὸ κάθε ἐν ἡξερει πόσον ἦτο χρήσιμον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ περισσότερο, ἦτο τὸ κλειδίον τοῦ ἀσημικοῦ.

— Τί δυστυχία, τί δυστυχία! ἔλεγε σήμερον εἰς τὸ γεῦμα ἔχουν προσκεκλημένους, καὶ ἐγὼ νὰ λείπω! Καὶ πῶς θὰ φιλεύσουν τοὺς ξένους χωρὶς ἀσημικόν; Πῶς θὰ κάμουν χωρὶς τὰ ἀσημῖνα μαχαιροπήρουνα, χωρὶς τὰ χρυσὰ χουλιταράκια καὶ τὰ ἄλλα ἀσημικά; Ἄ, μὰ εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν νοῦν του!

— Αἰωνίως μᾶς κάμνεις τὸν μεγάλον, χωρὶς νὰ το ἀξίζης! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ ἐρμαρίου τῶν ἀσπροροῦχων. — Χωρὶς ἀσημικά δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ μεγάλος καίμης· ἔχουν τὰ καθημερινὰ τοὺς πιᾶτα καὶ μαχαιροπήρουνα καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ αὐτὸ νὰ φάγουν με καλὴν δρεξίν. Ποῦ λείπω ἐγὼ—νὰ, αὐτὸ εἶνε τὸ κακόν! Χθὲς τὸ βράδυ ἤλθεν ἡ πλύστρα καὶ ἐπῆρε ὅλα τὰ ἄπλυτα, καὶ ἐγὼ

εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία δὲν ἔχει δώσῃ ἀκόμη καθαρά τραπεζομάσθηλα καὶ πετοστῆς—ἐδῶ σὲ θέλω! Πῶς νὰ καθῶσιν οἱ ξένοι ἐστὶν τροπέλι; εἰμπορεῖ ἡ κυρία νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ χύνη μαῦρα δάκρυα δι' ἐμένα!

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσῳ μεγάλο τὸ κακόν, εἰμποροῦν νὰ κάμουν καὶ χωρὶς ἐσένα, διέκοψε τὸν θρηνηθῶν τὸ κλειδίον τοῦ κελαρίου· ἡ ἰδικὴ μου ὁμως ἀπουσία εἶνε ἱκανὴ νὰ ντροπιάσῃ κάθε ἕνα! Πῶς εἰμποροῦν νὰ κάμουν γεῦμα χωρὶς ἐμένα! Μέσα εἰς τὸ κελάρυ εὐρίσκονται βλαὶ αἱ προμήθειαι διὰ τὸ μαγεῖρειον, ἐκεῖ εἶνε ὅλα τὰ περίφημα φαγητά, ποῦ χθὲς ἀκόμη ἐτοίμασαν διὰ τοὺς προσκεκλημένους.

— Κάτι μᾶς εἶπες τώρα καὶ σὺ! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου, — πολὺ δλίγον θὰ ἐστενοχωροῦντο διὰ σας ὄλους, ἂν δὲν ἐχάνομην ἐγὼ! Καὶ τὰ φαγητὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐκολώτατα εἰμποροῦν νὰ τα εὕρουν, ὅταν ἔχουν τὰ χρήματα! Ἄλλὰ τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι τὰ χρήματα τὰ ἔχω κλειδωμένα ἐγὼ, καὶ τώρα, ποῦ ἐγὼ εἶμαι χαμένο, οἱ οἰκοδέσποται μας δὲν εἶνε εἰς καλλίτεραν θέσιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς. Οἱ καίμενοι! Ἄς εἰμποροῦσα νὰ φωνάξω καὶ νὰ τοὺς βοηθήσω εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν!

— Κουροφρέζαλα! εἶπε τὸ κλειδίον τῆς ἱματιοθήκης. — Τέτοιοι πλοῦσιοι ἀνθρώποι, σὰν τοὺς οἰκοδέσποτας μας, παντοῦ εἰμποροῦν νὰ δανεῖσθουν ὅταν θελήσουν. Ἄλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε, ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν βῆμα ἀπὸ τὸ σπιτί· ἡ κυρία εἶνε ἀκόμη με τὸν κοιτωνίτην καὶ τὰς ἐμβάδας τῆς, καὶ χωρὶς ἐμένα οὔτε φόρεμα οὔτε ἐπανωφόρι εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ, καὶ ἂν εἶνε πικραμένη, εἶνε δι' ἐμέ καὶ μόνον.

Ἐδῶ ὅλα τὰ ἄλλα κλειδιά ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ κλειδίου τῆς ἱματιοθήκης, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶδον ποτὲ πολλὴν σημασίαν, ἐνῶ αὐτὸ ἐσῆκυσεν τὴν κεφαλὴν του ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, νομίζον διτι ἡ ἀπάλεια αὐτοῦ εἶνε πράγμα ἀνεπανόρθωτον. Ἦρχισαν λοιπὸν με μίαν φωνὴν νὰ κραυγάζουν καὶ θὰ ἐπιάνοντο χωρὶς ἄλλο μαλλιά μὲ μαλλιά, ἂν ἡ ποικιλίότητος, ποῦ ἦσαν πείσμενα, δὲν ἦτον πάρα πολὺ στενὴ.

Ἄλλ' ἔφαφα διὰ μᾶς ἐσιώπησαν ὅλα, διότι ἤκουσαν ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιον τὴν φωνὴν τῆς οἰκοδέσποινης καὶ δὲν ἤθελον νὰ χάσουν οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ ὅσα θὰ ἔλεγε. Κάθε κλειδίον ἐπερίμενε, ὅτι τώρα θ' ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ μεγαλοφῶνως δι' αὐτὸ, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ το βοηθήσῃ νὰ νικήσῃ τὰ ἄλλα.

Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἦτο μόνον ἐκτὸς τῶν βημάτων τῆς, τὰ κλειδιά ἤκουσαν καὶ βαρῆα βήματα ἀνδρός.

— Λοιπὸν, μάστορη, εἶπεν ἡ κυρία,

—δεν μᾶς μένει νὰ ξεκλειδώσουμε παραμιά ἀκόμη, τὴν κλειδαριὰ τοῦ γραφείου. Ἐλπίζω ὅτι τὰ νέα κλειδιά θὰ τα ἔχετε ἔτοιμα ἀπόψε, ἢ αὐριοὶν τὸ πρωὶ ;

—Μείνετε ἡσυχη, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κλειδαρᾶς—σὰς δίδω τὸ λόγο μου κα-νεὶς δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἀνοιγμένους κλειδιω-νιές, αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

Ἀκολούθως ἡ κυρία μὲ τὸν κλειδο-ποιὸν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὰ δὲ κλειδιά ἔμειναν ἀκίνητα καὶ ἄ-φωνα. «Νέα κλειδιά»—εἶπεν ἡ οἰκοδέ-σποινα, ὡστε αὐτὰ τὰ ἀπαρνοῦνται, καὶ μ' ἄλλην τὴν χρησιμότητά των τῶρα ἦσαν πλέον περιττά !

—Νὰ ἡ ἀνταμοιβὴ διὰ εἴκοσι χρό-νων πιστὴν ὑπηρεσίαν ! εἶπε τέλος μετὰ θλίψεως τὸ κλειδὸν τοῦ γραφείου.

—Καὶ τῶρα θὰ μείνωμεν αἰωνίως ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ποντικότρικα ; εἶπε κροτοῦν καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν δυσθυμίαν του τὸ κλειδὸν τοῦ ἀσημικοῦ.

Δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ δέσμη τῶν παλαιῶν κλειδίων ἔμεινε διὰ παντός εἰς τὴν ποντικότρικαν. Ἐκεῖ μέσα τῶρα ἄς φιλονεικοῦν, ποῖον εἶνε χρησιμώτερον.

(Κατὰ τὸ ρωσσικόν).

ΑΓΛΑΘΟΚΑΝΗ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

17 Φεβρουαρίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωκε σήμερον τὸ πρωὶ ἡ Διάπλασις μὲ συ-νεκίνησε πολὺ. Φέρει τὴν ὑπογραφήν **Ι. Καρέτσος** καὶ καὶ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαλήψῃ ἡ Διάπλασις ἀπὸ ἐν ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου μου δημο-σιευθὲν πρὸ μηνός, διὰ νὰ μὴ πληγῶσῃ, ὡς ἔγραφε, τὴν με-τριοφροσύνην τοῦ καλοῦ ἐκείνου νέου, τοῦ μονόχειρος κουλουρο-πώλου καὶ μαθητοῦ, τοῦ τόσοσιν δυστυχούς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τόσοσιν εὐτυχούς, τὸν ὁποῖον εἶχα φέρῃ ὡς συγκινητικὸν παράδειγμα φιλοπονίας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν κατ' αὐτὸν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν μικρῶν μας φί-λων, καὶ μία συνδρομητριά ἐξ Ἀγγλίας, τὸ εὐγενὲς καὶ εὐαίσθητον **Λευκὸν Ρόδον**, ἔστειλεν ἀμέσως ἑπτὰ δραχμάς, διὰ νὰ-νανεωθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ πτωχοῦ φίλου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὸ 1898. Τὴν τρυ-φεράν αὐτὴν δωρεάν ἔσπευσε νὰ ἀγαγγεῖλῃ ἡ Διάπλασις δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν συν-δρομητὴν τῆς, ἐσωκλείσασα καὶ τὴν ἀ-πόδειξιν, σήμερον δὲ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ εἰς ἀπάντησιν τὴν συγκινητικὴν ἐπιστο-λὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωσε.

«... Ἦτο περιττὸν νὰ μ' ἐρω-τήσετε—γράφει ὁ **Χ. Καρέτσος**,—ἂν ἔ-πρεπε νὰ εὐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ὁμοιάζει, ὡς φαίνεται, μὲ τὸ ὡ-ραῖον αὐτῆς ψευδώνυμον' ὦ, εὐχαρι-στήσατέ τὴν σεῖς, διότι τῇ ἀληθείᾳ στε-ροῦμαι λέξων διὰ νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου! Εὐχαριστήσατε προ-εῖτι καὶ τὸν κύριον Φαίδωνα, διὰ τὰ περὶ ἐμοῦ γραφέντα εἰς τὰς χρυσαῖς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου του, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον μὲ καλακεύουν, ἀλλὰ καὶ μ' ἐνισχύουν εἰς τὸν δὴ ἤρχισα δυσχερῆ ἀγῶνα. . . . Πόσον ἐνθυμούμαι τὰς ὡραίας φράσεις, τὰς ὁποίας ὁ διευθυντὴς σας κύριος Πα-παδόπουλος μοὶ ἀπέτεινε, ὅτε προσήλ-θον ἵνα ἐγγραφῶ συνδρομητὴς μετὰ τοῦ φίλου μου **Κολοσσῶ τῆς Ρόδου**. . . Ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν μοὶ παρέ-χουσιν αἱ μελίρροται σελίδες σας, καὶ τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Φαίδωνος, λαβόντος ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ὡς παράδειγ-μα, δι' οὗ παροτρύνει τοὺς μικροὺς σας φίλους εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὴν δωρεάν τοῦ **Λευκοῦ Ρόδου**, πῶς ἠμπορῶ ποτε νὰ λησμονήσω ; Εἰπέτε εἰς τὸ **Λευκὸν Ρόδον** ὅτι τὴν εὐγενῆ του πράξιν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ὄχι διὰ τὸ ποσὸν τοῦ δώ-ρου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀξίαν, διότι μία ἐτη-σία συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, εἶνε τὸ μέγιστον δῶρον διὰ τοὺς ἐπιστηθίους φί-λους τῆς. . . .»

ὦ, ἔχει γλυκείας στιγμὰς ἡ ζωὴ ! Καὶ διὰ νὰ μοι προετοιμάσουν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκύτερας, συνειργάσθησαν μακρό-θεν δύο παιδία, παραδόξως ἀνόμοια, —μία ἀβρα καὶ ὡραία καὶ πλουσία κόρη, εἰς νέος πτωχὸς καὶ ἀνάπηρος καὶ τα-λαιπωρημένος, — τὸ **Λευκὸν Ρόδον** καὶ ὁ **Χ. Καρέτσος**. Θὰ το ἐνθυμούμαι καὶ θὰ τοὺς εὐγνωμονῶ αἰωνίως !

18 Φεβρουαρίου.

Κοῦμαρ-Σεῖ-Ροῦνδερ-Σίγκι. . . εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος τοῦ **Σιάμ**, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ τὸ ὄνομά του καὶ ἀπὸ τὴν πα-τρίδα του, θὰ τον ἐξελάμβανε τις ὡς βάρβαρον. Ἀλλ' ὄχι ! ὁ μικρὸς πρίγκιψ μὲ τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς ζωηροτάτους μαύρους ὀφθαλμούς, εἶνε πολιτισμένος καὶ ἔχει ἀληθῶς εὐγενῆ ψυχὴν. Ἀπόδειξις ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἑλ-λάδα καὶ τὴν ἀγαπᾷ μὲ πολλὴν θερ-μὴν, ὡς ἠμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ἐσχά-τως ἐκ Παρισίων, ὅπου διαμένει τῶρα, πρὸς ἓνα φίλον του ἐν Ἀθήναις.

«Ἐνθυμούμαι πάντοτε μετ' ἀκρας ἀ-γαλλιάσεως—τῷ γράφει,—τὴν ἐν Ἑλ-λάδι διαμονὴν μου καὶ τὰς ἀρχαιολογι-κάς μας ἐκδρομάς, προπάντων δὲ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν ἡμοῦ

καὶ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου **κ. Μπρό-ου**, εἰς τὰ παραμύθια μνημεῖα τῶν Ἀ-θηνῶν, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τῆς Ὀλυμπίας, τὰ ὁποῖα ἔχουσι χα-ράξῃ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν λέξιν **ΕΛΛΑΣ**, τὴν τόσοσιν ὡραίαν, ὅσον καὶ ἱστορικὴν. Καὶ ἕως τῶρ' ἀκόμη τίποτε δὲν εὔρον νὰ ἐπιθυμῶσιν περισσώτερον, παρὰ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν τὴν χώραν αὐτὴν τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ θὰ το κάμω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

«Ἀφ' ἧς ἐν τούτοις ἀπήλθον τῆς μα-γευτικῆς χώρας σας, δὲν ἔπαυσα νὰ πα-ρακολουθῶ μετ' ἀγάπης τὰς προόδους τῆς καὶ νὰ θαυμάζω τὴν ἐγκαρτέρησιν τοῦ εὐγενοῦς σας ἔθνους, τὸ ὁποῖον καί-τοι πτωχὸν, ἀποδεικνύει τὴν σταθερό-τητα, μεθ' ἧς βαδίζει πρὸς τὴν πρόδον καὶ τὸ μεγαλεῖόν του. . . . Ἐἶθε ὁ Θεὸς νὰ μεγαλύνῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὴν Ἑλ-λάδα' τοῦτο θὰ εἶνε εὐεργέτημα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος !»

Παρομοίους λόγους ἠκούσαμεν πολ-λοὺς ἕως τῶρα. Τοὺς εἶπον οἱ φιλέλ-ληνες εὐρωπαῖοι τοὺς εἶπον οἱ μεγάλοι ποιητὰι τοῦ πολιτισμένου κόσμου : ὁ Βύ-ρων, ὁ Σέλλεϋ, ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ, ὁ Δελαβίνλε. . . Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐντύ-πωσις εἶνε πολὺ μεγαλητέρα, ὅταν ἀ-κούωνται ἀπὸ ἓνα βασιλοπαιδία τῆς ἀπω-τάτης καὶ βαρβάρου Ἀνατολῆς, ἀπὸ ἓνα **Κοῦμαρ-Σεῖ-Ροῦνδερ-Σίγκι**. . . ὦ, εἶνε μάγος ἡ κατὶς μας !

19 Φεβρουαρίου.

Εἰς τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία ἐξεδη-λώθη κατ' αὐτὰς μετὰ τὴν ἐχθρικὴν διαγωγὴν τῶν ξένων, παίζουσι καλὰ τὸ μέρος των καὶ τὰ παιδία, ὡς ἀποδει-κνύουσιν διάφορα ἀνέκδοτα.

Εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀνωτέρου Ἀξιω-ματικοῦ π. χ. ἡ γερμανικὴ παιδαγωγὸς τῶν δύο του τέκνων, ἔγεινε ἐξω φρε-νῶν ὅταν εἶδε τὰς γραπτὰς ἐκθέσεις τῶν δύο μικρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐφαλλον «ὅσα σέρνει ἡ σκουπτα» καὶ κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ «Γουλιέλμου τῆς.» Ἡ παιδαγωγὸς ἔκαμε πικρὰ παράπονα, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης εὐρέθη εἰς πολὺ δύσκο-λον θέσιν. Καὶ εἰς μὲν τὴν παιδαγωγὸν εἶπεν ὅτι θὰ τιμωρῆσῃ τὰ παιδία, κατό-πιν ὅμως συζυγικοῦ συμβουλίου, ἡ τι-μωρία ὀρίσθη. . . εἰς δύο γλυκίσματα καὶ δύο φιλιὰ δι' ἕκαστον τῶν μικρῶν.

Ἀθήμησόν.

Ἡ διάσημος γαλλικὴ δημοσιογράφος **Σεβαρτίνη**, εἰς ἐν ἄρθρον τῆς τελευταίως, ὠνόμασε τὸν κυανῶν οὐρανὸν τῆς Ἑλ-λάδος «ζῶσαν ἐλληνικὴν σημαίαν.»

Ἐποθέτω ὅμως ἐπὶ κάποια συνδρομη-τρια τῆς Διαπλάσεως εἴμπορεῖ νάντι-τάξῃ δικαίως : «Ὅχι ! ἡ ζῶσα Ἑλλη-νικὴ Σημαία εἶμαι ἐγὼ !» Φ.

ΠΟΘΟΙ

Θὰ μὲ ἰδῆς νὰ μεγαλώσω, Νειὸς λέβέντης νὰ γενῶ, Τοῦ πατέρα μου νὰ δώσω Ὅ,τι πάντα ἐπιθυμῶ.

Τὴ μανούλα τὴ χρυσοῦ μου Ὅ' ἀγαπῶ παντοτεινῶ, Κι' ἀπὸ ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου Δὲν θὲ νάχη μυστικά.

Τὸν πατέρα θὰ κυττάζω Στρωγμένο 'στὸ ραβδί Καὶ θερμὰ θ' ἀναγαλλιάζω Δίνοντάς του τὸ φιλί.

Θὲ νὰ βλέπω τὴ μανούλα Ἀσπρομάλλα ζηλευτή, Σοβαρῆ γεροντισσοῦλα Μὲ γυρμένη κεφαλή.

Θὰ κοπιᾶζω νύχτα μέρα, Τὸ Θεὸ θὰ εὐχαριστῶ, Καὶ σὰν μάννα καὶ πατέρα, Θὰ λατρεύω τὸν φτωχό.

Κι' ἂν μιά μέρα οἱ λόγγοι, οἱ βράχοι Ἀντηχῆσουν τρομερά, Θὲ νὰ τρέξω εὐθύς 'στὴ μάχη, Ὡσὰν νάκανα φτερά.

Θὰ μὲ κράζῃ κάθε στόμα Δοξαζόμενο κ' εὐτυχῆ, Πῶς ἂν νέκρωσε τὸ σῶμα Τ' ὄνομά μου θὲ νὰ ζῆ !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΕΔΟΝΤΩΝ

Εἶχαμεν μίαν φορὰν ἓνα Διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐπροφασίζομεθα διὰ καμ-μίαν ἀμέλειαν ἢ ἀργαγορίαν, μᾶς ἔλε-γε : «Ρώτησε καὶ τὸν Μπάριμπα μου τὸν Ψεύτην !»

Μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ τιμωρῆσῃ ἓνα μικρὸν Κουφιοκεφαλάκην, καὶ αὐτός, διὰ νὰ τον συγκινήσῃ, τῷ λέγει :

—Μὴ, Δάσκαλέ μου ! νὰ χαρῆς τὸν Μπάριμπα σου τὸν Ψεύτη !

Ὁ ἀξιοπρεπὴς καὶ ὑπερῆφανος ἄν-θρωπος δὲν ὑποτάσσεται εἰς κανένα τα-πεινὸν συμφέρον, ὅπως ὁ Ἀτίθαστος Ἴπ-πος δὲν ἀνέχεται τὸν χαλινόν.

Ἄς προσπαθῇ κανεὶς νὰ εἶνε πάντοτε Ἀκάματος,—ἔστω καὶ ὅταν εἶνε Ποδη-λάτης.

Ὅταν εἶσαι δυστυχῆς, συλλογίζου ὅτι θὰ ἔλθουν καὶ καλλίτεροι ἡμέραι. Ἡ Φουρτούνα, ὅσον δυνατὴ καὶ ἂν εἶνε, ποτὲ δὲν διαρκεῖ—καὶ ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας γίνεταί Γαληνιαία Θάλασσα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σήμερον ἡ Φώφη ἔχει τὰ γενέθλιά της καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν ὡραίαν κούκλαν. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἔχουν νὰ εἰποῦν πολλὰ μεταξύ των, διὰ νὰ γνωρισθοῦν.

Ἡ Φώφη ἀρχίζει πρώτη τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά. Ὀνομάζεται, λέγει, Σοφία, ἀλλὰ διὰ τοὺς οἰκείους χαϊδευτικὰ Φώφη καὶ καμμιά φορὰ Φιφή. Εἶνε ἔξ ἐτῶν—τὰ ἔκλεισε σήμερον καὶ ἐμβαίνει εἰς τὰ ἑπτὰ. Εἶνε συνδρο-μήτρια τῆς Διαπλάσεως ἀλλὰ διαβάζει μόνον τὰς ἱστορίας που εἶνε διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία. . . Ἀγαπᾷ πολὺ τὴς κούκλες, προπάντων ἐκείνες που εἶνε μπεμπέ, ὄχι δη-λαδῆ τῆς μεγάλης κούκλες, διότι τῆς ἀρέσει νὰ κάμνῃ ἀπὸ τῶρα τὴν μητερούλα. . .

Νομίζετε ὅτι ἡ κούκλα δὲν θὰ τῆς

ἀπαντήσῃ ; Πολὺ ἀπατάσθε ! Ἡ κούκλα ὁμιλεῖ πολὺ καλὰ καὶ θὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά.

Ὀνομάζεται, λέγει, Λιλή. Ἔως τῶρα ἦτον εἰς ἐν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, μαζὶ μὲ ἄλλες κούκλες, καὶ ἔβλεπε ἀπὸ τὴν βετρίναν μὲ τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια, τὸν κόσμον που ἱεπερούσε. Τὸ πρωὶ ἐμβήκεν εἰς τὸ ἐμ-πορικὸν μίαν ὡραία κυρία, ποῦ ὁμοιάζε πολὺ τῆς Φώφης (θὰ ἦτο βέβαια ἡ μητέρα τῆς) καὶ ἐζήτησε μίαν κούκλαν. Τῆς ἔδειξαν κατὶ μεγάλες κούκλες, τέλειες κυρίας μὲ καπέλα καὶ μὲ δαντέλες. Ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Φώφης ἐ-κύτταξε τὴν Λιλήν καὶ εἶπε : «Ὅχι, ἐγὼ αὐτὴν θέλω. Εἶνε πολὺ ἀπλου-στέρα καὶ ὁμοιάζει καθαυτὴ μὲ μπεμπέ. Ἡ Φώφη μου θὰ τὴν ἐνδύσῃ, θὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὴν περιποιῆται, σὰν ἀληθινὴν μητερούλα.» Ἔτσι λοι-πὸν τὴν ἀγόρασε καὶ τὴν ἐχάρισεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, διὰ νὰ ἑορτάσῃ μὲ χαρὰν τὰ γενέθλιά της.

Αὐτὰ λέγει ἡ κούκλα. Τὰ περιεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς Λιλῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς Φώφης εἶνε ὁμοίαι καὶ ἀπαράλλακται, μὰ τόσοσιν ὁμοίαι, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἴδια ἡ Φώφη ὠμιλοῦσε καὶ ἐκ μέρους τῆς κούκλας τῆς. . .

Ἐ, καὶ αὐτὸ ἂν συμβαίη, τί περαῖζει ; Καλλίτερα μάλιστα ! διότι αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Φώφη καὶ ἡ Λιλή, ἡ μητερούλα καὶ ἡ κόρη, θὰ συνεν-νοοῦνται πάντοτε θαυμάσια. . .

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 60).

«Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐκαθήμεθα παράμερα, κατὰ τὸ σῆμα, μία παιδικὴ φωνὴ ἐκραγεῖ: «Εὐμορφούλα! Εὐμορφούλα!» Ἡ μητέρα μου ἔτρεξεν εὐθὺς πρὸς τὴν φωνήν· ἔτρεξα κ' ἐγὼ κατόπι τῆς· ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἦτο τρόπος νὰ φύγω, ὅταν ἀνεγνώρισα τὸ παιδί πού το εἶχα ρίψη κάτω, καὶ τὴν ἀδελφὴν του, πού με εἶχε κτυπήσει μετὰ τὴν ὀμβρέλα... Καὶ αὐτοὶ μ' ἐγνώρισαν, ἂν καὶ εἶχα μεγαλώσῃ.

«— Φρίτς, εἶπε τὸ κοριτσάκι, νὰ τὸ κακὸ κατσίκι, πού ἐκείνη τὴν ἡμέραν σοῦ ἔχουσε τὸ γάλα σου καὶ σοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι.

«— Ναι, Μίννα, ἀλήθεια!» ἀπεκρίθη τὸ παιδί· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε μαζί του. — Ἔλα, Ἀσπρούλα, νὰ τα φτιάσωμε! Ἡ Εὐμορφούλα μου ἔδωκε τὸ γάλα τῆς ἐπὶ εἶσαι κόρη τῆς παραμάνας μου, λοιπὸν εἶσαι ἄν ἀδελφὴ μου. Θέλεις νὰ γίνωμεν φίλοι;

«Προσεπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἤθελα πολὺ καὶ ὅτι δὲν ἤμουν πλέον τὸ κακὸ κατσίκι, πού τον εἶχε ρίψη κάτω ἀπὸ τὴν ἡλιαν... Μὰς ἐχάιδευσε πολὺ καὶ διὰ τὴν ἐπισφραγίσῃ τὴν συνθήκην τῆς φιλίας, μὰς ἐμοίρασεν ἕνα κίφελ (ψωμάκι με γάλα, εἰς σχῆμα ἡμισελήνου). Ἡ ἀδελφὴ του εἶχε ἀκίβη διάθεσιν νὰ μου βαστάξῃ κακίαν· διότι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι θυμούνται περισσότερο διὰ τοὺς ἄλλους παρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν των, ἀλλ' ἐπιτέλους ὑπεχώρησε πρὸ τῆς γενναιοφροσύνης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἐφιλιώθη μαζί μου καὶ αὐτῆς. Ἦσαν δύο χαριτωμένα παιδάκια. Τὰ συνώδευσεν μία γερόντισσα μετὰ πολὺ ἀγαθὴν φροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐφώναζαν γαγιά.

«Ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίννα ἤρχοντο σχεδὸν καθῆμερον καὶ ἐπρογευματίζαν εἰς τῆς κυρίας Μίλχ. Μὰς ἐφώναζαν τακτικά, ἐμὲ καὶ τὴν μητέρα μου. Καὶ τὰ ἄλλα παιδιά, πού ἦσαν ἐκεῖ, μὰς ἐπεριποιούντο καὶ μὰς ἐφιλοδωροῦσαν μετὰ μεγάλην προθυμίαν καὶ καλωσύνην.

«Μετ' ὀλίγον ἐγίναμεν τὰ χαϊδεύμενα ὄλων τῶν πελατῶν τῆς κυρίας Μίλχ, ὅχι μόνον τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν. «Εὐμορφούλα! Ἀσπρούλα!» ἀπ' ἐδῶ. «Εὐμορφούλα! Ἀσπρούλα!» ἀπ' ἐκεῖ. Δὲν ἤκουε κανεὶς παρὰ τὰ ὀνόματά μας. Ἐνόμιζες ὅτι ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπρογευματίζαν καλά, ἂν δὲν εἶμεθα πλησίον των. Καὶ τώρα ἔβλεπα καλά, ὅτι ἂν αἱ αὐθάδεις γίδαι ἐπετύγγανον ὀλίγον εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ τέλος ὅμως ἐπροτιμῶντο αἱ σερμαὶ καὶ καλοσαθρεμμένα. Ἡ Ἐσθητὴ καὶ ἡ Μπιρμπιλὼ ἐπλησίαζαν τὰ

τραπέζια με βλέμμα τολμηρὸν καὶ με βέλασμα αὐθάδες. Ἐπερναν ὅτι ταῖς ἐδίδον καὶ τὸ κατεβρόχιζαν με λαμπαργίαν, κατόπι δὲ ἐξακολοῦθουσιν νὰ ζητοῦν, ὡς νὰ εἶχον τὸ δικαίωμα. Καὶ ἐὰν δὲν ταῖς ἐδίδε κανεὶς, ἔστρεψαν τὰ γόνατα καὶ ἀπεμακρύνοντο δυσηρεστημένα. Ποτὲ δὲν ἔλεγαν εὐχαριστῶ. Δι' αὐτὰ ὅλα, ἀφ' ὅπου ἐγνώρισαν ἡμᾶς, δὲν τὰς ἐκώτταζε πλέον κανεὶς. Μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ταῖς ἐφριπτον κανένα κομμάτι μαῦρο ψωμί· τὰ ἄσπρα καὶ ζαχαρένια ψωμάκια, τὰ γλυκίσματα καὶ τὸ ἀλάτι— τὸ ὁποῖον, καθὼς εἰσεύρεις, αἱ γίδαι τὸ ἀγαποῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ζάχαριν, — ὅλα τὰ καλά πράγματα, τέλος πάντων, καθὼς καὶ τὰ χάδια καὶ τὰ γλυκόλογα, ἦσαν δι' ἡμᾶς ὡς εἶμεθα πολὺ, πολὺ εὐτυχεῖς! Καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα πού ἐσκόταζε κάπως τὴν εὐτυχίαν μας, ἦτο ἡ ζηλοτυπία τῶν ἄλλων γιδῶν. Τὰ μάτια των μὰς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ κακὰ πράγματα καὶ τὰ κέρατά των θὰ μὰς ἔλεγαν βέβαια πολὺ περισσότερα, ἂν ἡ κυρία Μίλχ δὲν τὰς ἐπωλοῦσε καὶ τὰς δύο, διὰ νὰ γοράσῃ μίαν ἀγελάδαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς ἐξεφορτωθήκαμεν μίαν γιά πάντα.

«Ἡ μητέρα μου με εἶχε συνειθίσει πολὺ εἰς τὴν καθαριότητα. Ἄλλως τε αὐτὸ εἶνε φυσικὸν εἰς τὰς γίδας· εἶμεθα δηλαδὴ καθαροὶ ἐκ γενετῆς. Ἀλλὰ ἡ κακὴ ἀνατροφή ἡμπορεῖ νὰ μεταβάλῃ καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν. Τὸ εἶδα αὐτὸ εἰς τὴν Ρούσαν, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἀκάθαρτος, ἡ ὁποία ἔτρωγεν ἀπὸ κάθε χερί, ἡ ὁποία κατεβρόχιζε χόρτα, πού ἐπάνω των εἶχαν περιπατήσῃ σάλιαγκοι. Ἐγὼ θὰ ἐπροτιμῶσα νὰ μείνω μίαν ἐβδομάδα νηστική, παρὰ νὰ ἐγγίσω πρᾶγμα ἀκάθαρτον. Καλὰ τὰ πικρὰ χόρτα, ἀλλὰ καὶ τὰ λερωμένα! . . .

«Ἐνα πρῶτ' ὅπου ἐδόξαμεν ἐδῶ πλησίον, μὰς ἐπλησίασε ἕνα παιδί κουρελιασμένον καὶ ἄπλυτον. Ἐκρατοῦσεν ἕνα κομμάτι ψωμί μαῦρο καὶ τὸ ἔτρωγε. Ἄπλωσε τὸ χερί του διὰ νὰ με χαϊδεύσῃ· ἀλλὰ ἐγὼ ἐπήδησα πρὸς τὰ ὀπίσω με γρηγοράδαν, διὰ νὰποφύγῃ τὸ λερωμένον ἐκεῖνο χερί. Μοῦ ἔδωκεν ἀπὸ τὸ ψωμί του. Ἀλλὰ καὶ γλύκισμα νὰ ἦτον, κάλι δὲν θὰ το ἔπερνα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βρωμόχρο! Ἐχάλασα τὸ μούτρα καὶ ἔτρεξα νὰ φύγω. Ἀλλὰ καθὼς ἐγύρισεν διὰ νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ κίνημά μου εἰς τὸ παιδί, εἶδα ἐκπληκτικὴν τὴν μητέρα μου νὰ κέρνη τὸ ψωμί, πού ἐγὼ εἶχα ἀποκρούσῃ καὶ νὰ τριβῇ θωπευτικῶς τὸ ὄρατον τῆς ἀσπρον φόρεμα ἐπάνω εἰς τὰ κουρέλια τοῦ παιδιοῦ! Ὅταν ὁ μικρὸς ἔφυγε, ἠρώτησα τὴν μητέρα μου νὰ μου ἐξηγήσῃ ὅ,τι εἶδα, καὶ ἐκείνη μοῦ εἶπε:

«— Ἀσπρούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδάκι πού εἶδες εἶνε πτωχό. Ποῖος τὸ ζεῖρει ἂν ἔχη πάντοτε ψωμί, ὁσάκις πεινᾷ τὴν ὄμωσ πού εἶχε, ἢ θέλε νὰ το μοιράσῃ μαζί μας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε καλὸ παιδί καὶ ὅτι θὰ το ἐλύτῃσῃ ἡ ἀκαταδεξία σου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐγὼ ἠθέλησα νὰ το παρηγορήσω ὡς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λυπώμεν τοὺς ἄλλους, προπάντων τοὺς δυστυχεῖς. Ὡστε, βλέπεις, ὑπάρχουν περιστάσεις πού πρέπει νὰ γίνῃ κανεὶς κατὰ μέρος τὰς ἐξεις του.

«— Ναι, μητέρα, μὰ τὸ παιδί ἐκεῖνο ἦτον τόσῳ ἀκάθαρτο!

«— Ἄν εἶχε μητέρα νὰ το περιποιῆται, θὰ ἦτο καθαρόν καὶ αὐτὸ, ὡς ἡμᾶς κάποια Ἀσπρούλα πού το περιφρονεῖ...»

Ἐνόησα ὅτι ἦτο ἄσχημον πρᾶγμα αὐτὸ πού ἔκαμα, διότι δὲν εἶχα κακὴ καρδιά· τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ σκεφθῶ. Τὰ κατωκάκια δὲν σκέπτονται πάντοτε, οὔτε τὰ παιδάκια, καθὼς ἀκούω καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ κάμουν καμμίαν φορὰν ἀνοησίας, χωρὶς νὰ το θέλουν.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅποτε ἔβλεπα πτωχοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐπλησίαζα εὐμενῶς καὶ τοὺς ἀφίνα· νὰ με χαϊδεύουν, ἂν ἤθελαν. Ὅταν μοῦ ἐδίδαν ἀπὸ τὸ ψωμί των—καὶ αὐτὸ ἐγίνετο πολὺ συχνά, διότι οἱ πτωχοὶ ἔχουν συνήθως ἀγαθὴν ψυχὴν,— δὲν ἔκαμα πλέον τὴν ἀκαταδεκτικὴν καὶ ἐπροσκαθοῦσα νὰ το φάγω, ὅσον σκληρὸν καὶ ἂν ἦτο καὶ μολογόντι ἡ θεὰ τῶν λερωμένων χερῶν μου ἐπροξενούσε πάντοτε μεγάλην ἀγδίαν.

«Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι ἐφερόμην κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ πρὸς τοὺς μικροὺς ἐκείνους κυριοὺς ἢ τὰς μικρὰς δεσποινίδας πού φοροῦν βελούδινα ἢ μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὅμως ἔχουν τὰ νύχια μαῦρα καὶ τὰ δάκτυλα μελανωμένα ἢ πασαλειμμένα ἀπὸ τὰ γλυκίσματα. Ἄ, ὅχι! αὐτοὺς τοὺς ἐπεριφρονούσα καὶ τοὺς το ἔδειχνα ἐπίτηδες. «Πηγαίνετε νὰ πλυθῆτε!» τοὺς ἔλεγα εἰς τὴν γλώσσῃ μου. Καμμίαν φορὰν τὸ ἐννοοῦσαν, ἐπήγαιναν εἰς τὴν βρύσιν, ἔπλεναν τὰ χεῖρα των καὶ ὕστερα ἐγύριζαν διὰ νὰ με χαϊδεύσουν. Τότε μόνον ἐδεχόμην μ' εὐχαρίστησιν, διὰ νὰ τα ἐνθαρρύνω εἰς τὴν καθαριότητα.

«Δὲν ἤξεύρεις ὅμως τί ἀδυναμίαν πού εἶχα διὰ τὰ εὐμορφα χεράκια, τὰ καθαρά, τὰ ρόδινα, τὰ παχουλά, με τοὺς ὠραίους ἐκείνους λακκίσκους. Δὲν ἡμποροῦσα νὰ κνηθῶ τίποτε ἀφ' ὅ,τι μοῦ προσέφεραν καὶ καμμίαν φορὰν, μετ' ἔλα τὰ περὶ λιτήτους παραγγέλματα τῆς μητέρας μου, ἔτρωγα περισσότερο ἀφ' ὅσον ἔπρεπε· ὅχι ὅμως τόσον, ὥστε νὰρρωσθῶ.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος ἐπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν.

— Τί θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ θυρωρὸς.
— Νὰ ἰδῶ τὴν ἐκλειψιν.
— Τώρα πειρὰ! πᾶσι ἡ ἐκλειψὶς ἐτέλειωσε!
Καὶ ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος:
— Δὲν πειράζει· ὁ κ. Αἰγινητῆς εἶνε οἰκογενειακὸς μας φίλος καὶ πρὸς χάριν μου θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα.

Βεσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ρουμιλιότου

Ἡ Κρουσὴ Βροχὴ ἔτρωγε μίαν Παρασκευὴν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ὁμιλέτων. Ἐξῆς ἔβρεχε, ἀστραπεῖς, βροντῆς, κεραυνοὶ, γαλασμὸς κόσμου. Ἡ Κρουσὴ Βροχὴ ἠγέρθη καὶ ἔφριξε τὸ πιάτον εἰς τὸν ὄρθρον λέγουσα:

— Ὁχ, ἀδελφε, τόσο κακὸ γιὰ μὰ ὁμετέττα! Βεσάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ Ἀρηνοῦτου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ—μοῦ γράφει τὸ Ἀρχιτέκτον, — ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω μίαν εὐχαρίστησιν εἰσησιν. Ἡ κλίμασά μας ἔβγαλεν ὀκτὼ εὐμορφώτατα καὶ ἐξυπνότατα πουλάκια. Ἐγενενα νοητὸν των καὶ ἕνα μετὰ γάλο καφάλι τὸ ἔβγαλε Μένουσαν· ἕνα πολὺ ζωηρὸν Χαλασμὸν Κόσμου τὸ μικρότερον ἀπὸ ὅλα Ταπεινὸν Ἴον, τὰλλα: Ροδοδάκτυλον Ἠὸν, Ζαπτιδα, Μαριδα τοῦ Φαλήρου, Ἀθηνάϊδα καὶ Τζι-Τζι Μπουμπου. Εἶπέ το, σὲ παρακαλῶ, εἰς τοὺς φίλους σου, διὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι πρώην αὐτοὺς, ἔταν μεγαλώσουν τὰ πουλάκια μου καὶ σοῦ γράψω: σήμερον ἐφάγαμε κοκκινιστὸ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, ἡ μετὰ τὴν Μένουσαν ἡ τὸ φοῦρο τὸν Χαλασμὸν Κόσμου καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμπου. Ἡ δὴλῶσις ἀναγκασιότατη, Ἀρχιτέκτον, διὰ νὰ μὴ ἐκληθῆς ὡς ἀνθρωποφάγος. Χά, χά, χά...

Καρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσα ὄρατα, Ἰαλασμὸν Κόσμου. Ἄλλ' ἐπερίμενε νὰ παρῶ τὴν γραμματοπλημμύραν, ἢ; Ἐγέλασα πολὺ ὅταν εἶδα νὰ μου γράψῃς ἐπὶ ἡ κεφαλῇ τῆς Ἀσπρούλας σου ὑπενηθικὴν τρομερὰ τὸν Πάπαν! Ἄλῃθια, ὑπάρχει πολλὴ ὀμοιότης.

Χιονοσκέπες Παναγιάϊσιν, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰς μὴ δημοσιεύσεις ἀκίβη λύσεις, δύνασαι νὰ τὰς στείλῃς.

Ἀγαπητὴ μου Τσιν-Τσιν, περμένω τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ περὶ τοῦ «Ἀκολοῦθου τοῦ Μ. Ναπολέοντος.» Νὰ μου φιλήσῃς τὸν Τσίτην καὶ τὸν Τασάκην.

Ὁ παλαιὸς Κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, Δευτὴ Βολέττα, ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ 1896, κατηγορεῖ, διὰ ἔκαμα ἄλλον πολὺ ἀπλοῦστερον, τὸν ὁποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ βον φυλλάδιον τοῦ 1897. Αὐτὸς λοιπὸν ἰσχύει τώρα, ἐπομένως σὺ πρῶτη ἀφελὴς νὰ στείλῃς τετράδιον πρὸς τὸν Δόνατ τῆς Νεμέας. Αἱ ἀπαντήσεις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχουν σχέσηον μετὰ τὸ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Μὴ βλέπῃς τί ἔκαμεν ὁ Ἀνακίας.

Ποῖος ἡ ποία εἶσαι σὺ, πού στέλεις τὰς λύσεις σου ἀναγοράρας καὶ ἀπατεῖς κηλὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἢ τὰς ἔλαβα καὶ νὰ πᾶ τοὺς ἀσπασμοὺς σου (ἂλ' αὐτὰ εἰς τὸ ἴδιον χαρτί!) εἰς

τὴν Μελαχροινὴν Ἑλληνίδα καὶ εἰς τὴν Πασχάλειαν; Χαρὰ ἔ τὴν ἀφρημάδα!

Τὸν Κωνσταντῖνον Μεγαλιδῆν καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Ἐδοκίαν μετὰ χάριν μου βλέπω ἐν μέσῳ τῶν φίλων μου καὶ περιμένω τὰ ψευδώνυμά των.

Δέα μου, εἰς τὸ ἐπιστολῶν τετράδιον ὑπῆρχε καὶ τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματοσῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε πῖσῃ καὶ δὲν τὸ εἶδα παρὰ ἀφ' οὗ ἔφυγεν ὁ ἄνθρωπος σου ὥστε μὴ μου στείλῃς ἐκ νέου. Ἀρκετικὸν Πρόσωπον, σοῦ ἔστειλα ἐν Τετραδίῳ Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τοῦ Ναυτοποδοῦ Ἰοντζῆ τὴν 18 Ἰανουαρίου· ἀλλ' ἀκίβη δὲν ἔλαβα ἰδικὸν σου. Μήπως δὲν ἔβρασαν εἰς χεῖράς σου;

«Ἄμ' αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα πάλιν τί σοῦ λέγει;—μοῦ γράφει ὁ Κροκόδειλος ἔπειτα.—Τὶ ὄρατα σὺν τῇ περὶ γράφῃς! Ἐκεῖ παύ τὰς ἀνεγίνωσκαι προσεκτικῶς, ἡ φαντασία μου μ' ἐπήγεν εἰς τὰ βάσος καὶ ἐνόμιζα κ' ἐγὼ ὅτι ἔβρασαν νόστιμον χορταράκι· καὶ ἔπινα δροσερὸν νερόν, ἐν ᾗ τὰ πουλάκια ἐκλειδούσαν περὶ ὅ, ὥστε χάρις εἰς σέ, μεταμορφώθη διὰ μίαν στιγμὴν εἰς... κατωκάκι!» Τί ὄρατα!

Ἐβρα κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἡὸν Γαριβάδην; Τὰ Τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, ὅταν εἶνε συμπληρωμένα, πρέπει νὰ στέλλονται ἐντὸς φακέλου δὲς ἐπιστολῶν, διὸ ὑπὸ ταινίαν, ὡς ἐντυπον, δὲν τὰ δέχεται τὸ Ταχυδρομείον.

Στείλέ μου, Ἀρχιτέκτον, Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἂν εἶνε εὐμορφα καὶ ἀδημοσίευστα θὰ δημοσιεύσῃ. Ὅχι, δὲν κάμνεις διόλου ἀναβοηθῆσαι!

Κουκίτσα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα. Σὲ βεβαίῳ ὅτι γράφεις πολὺ καλὰ σχετικῶς μετὰ τὴν ἡλικίαν σου· μόνον γράφε μου συχνά.

Ἐἶνε δικαιοσύνη τὸ καθεύδειν, Κροκόδειλε τοῦ Νεῖλου, νὰ δεχθῇ ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προτεινόμενὴν ἀνταλλαγὴν. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ προσβάλῃσαι!

Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν σου, ἀγαπητὴ μου Σαταρῆ, διὸ εἰς τὴν ἐπιστολὴν εἶχες μόνον τὸ ὄνομά σου. Πρέπει κάθε φορὰν νὰ γράψῃς πλησίον καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, διὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμώμαι ἀπέξω ὅσα ψευδώνυμα. Τὸ εἶπα πολλάκις:

Ἀπεναντίας θὰ κερδίσῃς, Ναυτοπόδα, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Πρῶτον θὰ ἀφελῇθῃ συνθέτουσα τὸ διήγημα, δεύτερον θὰ ἀφελῇθῃ ἀπὸ τὴν κρίσιν. Τὸ βραβεῖον εἶνε δίπλω δευτερεύον ζήτημα. — Σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα λέγω παραπάνω πρὸς τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου.

Καθαρὰ Καρδιά, θὰ μάθῃς, ὅταν δημοσιευθῇ ἡ κρίσις τῆς Καλλιγραφίας. Ἄλλοτε τὸ Π. Πνεῦμα νὰ το γράψῃς εἰς ἐξωστῶν χαρτί.

Μαθρὸν Πρίγκιπ, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοῦ ἔστειλα τὴν Δέσμη τῶν Μυστικῶν. Θὰ κάμῃς ἀρά γε ἄλλον τόσον καρὸν νὰ μου γράψῃς;

Σοῦ ἔστειλα, Περωσῆ, ταχυδρομικῶς τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» καὶ πρέπει νὰ το ἐκράτησεν ὁ γραμματοκομιστῆς. Νάποταθῆς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου.

Εἰς δίπλω σου τὰς ἐπιστολάς ἀπήντησα, ἄμμα τοῦ Ἐδέιτου καὶ θὰ το εἶδες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ὅσον ἐνυπνόμονος.

Μότσαρ, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ μ' ἐλλητικὰ στοιχεῖα... θὰ φρονίσω νὰ σημειωθῇ ἡ ἡλικία σου εἰς τὰς λύσεις. Εἰς τὸ ἐξῆς ἔμεις...

Φίλτατε I. K. Τάτσε, ἀδυνατῶ δι' ἄλλους λόγους νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμόν σου. Στείλέ μου ἄλλο, καὶ τότε προσεῖσαι πάλιν τὴν ἀνταλλαγὴν. Περιμένω.

Παλὺ ἐρωτοζυγῶν τὸ ψευδώνυμόν, Θεοκωδίδη Ἰστορικῆ, φίλτατε! Καὶ ὅμως θὰ το πιστεύσῃς; Τὸ ἔπῃρ ἄλλοτε πρὸ πολλοῦ! Σὲ παραπέμπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 1896. Καὶ τώρα... Δὲν γράφω τὰς προτάσεις σου περὶ ἀνταλλαγῆς, διὸ ἴσως ἤθελες νὰ γίνωμεν μετὰ τὸ νέον ψευδώνυμόν. Λοιπὸν σπεῖσε.

Πολὺ γνωστὰ αἱ πνευμ. ἀσκήσεις σου, φίλε μου Ἀνδρέα Τσιλιρά, καὶ δημοσιευμένοι ἄλλοτε καὶ αἱ δύο. Ἄλλο τίποτε;

Λορική τῆς Ρουμανίας, σὲ φιλῶ γλυκῆ. Μὰ ποτὲ λοιπὸν θὰ μου γράψῃς καὶ μετὰ τὸ χεράκι σου; ὅπως ἡμπορεῖς, δὲν πειράζει! Φίλτατε μου τὴν Αἰκατερίνην Ἰρσοπούλου.

Νὰ εἶσαι βεβαία, Θέλλουσα, ὅτι σὲ κατατάσσω μετὰ τῶν καλλίστων μου φίλων. Ὡς αἱ ἐπιστολαὶ σου μαρτυροῦν τόσην ἀγάπην!

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνακίας σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματοσῆμα, Γαληνιαία Θάλασσα. Χαίρω πού διασκεδάζετε τόσον ὄρατα εἰς τὸ συλλέγειν καὶ πᾶσιε μικρὰ καὶ μεγάλα, κωμικὰ, κρυφτὸν, μέλισσαν, μελιγκίτατον, τὰ χρώματα καὶ διάφορα ἄλλα παιγνίδια. Σὲ συχαίρω καὶ διὰ τοὺς λαμπεροὺς βαβμάς.

Θὰ σε λέγω λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς Δέθον τῆς Ἰταμονῆς, ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς, μικρὸ μου φίλε. Τὰ ἄλλα ψευδώνυμα ἦσαν καλλίτερα· ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦσα νὰ τὰ δεχθῶ.

Φιλῶ τὴν μου Κατὴ Παναγοπούλου, ἀδυνατῶν νὰ δεχθῶ τοσοῦτον ψευδώνυμόν. Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ περιμένω κανὲν ἄλλο. Ναι; Εὐχομαι, Πολύχη τοῦ Ἡλίου, νὰ λάβῃς ταχέως γράμμα ἀπὸ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ σοῦ γράψῃ ὅτι ἔγενεν ἐνεσέλας καλὰ. Φαντάζομαι τί ἀνησυχίαν θὰ ἔχη, μικρὰ μου φίλη!

Φιλόσοφε Ἀνακάρω, ἔλαβα τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις καὶ ἐκ τῶν δύο αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα. Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ, συχνά.

Ποθία, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμόν. Πρόσεξε ὅμως καλὰ νὰ μὴ τὸ μάθουν καὶ αὐτοὶ, διὸ θὰ κακώσω... Τί ὄρατα ἡ ἐπιστολὴ σου!

Τίποτε ἰδιαίτερον, Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη, τὸ σημείον + εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 42 Π. Ἀσκησιν εἶνε ἀντὶ τοῦ +. Σ' εὐχαριστοῦν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνακίας διὰ τὰ γραμματοσῆμα.

Στείλέ μου τὸ Καταστατικὸν αὐτοῦ τοῦ Σουλίου, Οἰδίου Ἰωάννη, διὸ πρέπει νὰ γράψω κ' ἐγὼ. Ἄλλα διατὶ ὁ ἄνθρωπος σου ἀφίλει εἰς τὴν σκάλαν αὐτὰ πού μου στέλλεις; Πρὸ τῶν ἡμερῶν π. χ. ἀφῆσεν ἐκεῖ κάτω πέντε τετράδια σου Μικρῶν Μυστικῶν. Ἄν ἔχοντο, πρῶτον θὰ ἐξημῶνεσο ὀρ. 1,75 ἕπειτα εἰ θὰ ἔλεγεσ δι' ἐκείνους παρὰ τῶν ὁποῖων εἰς μάτην θὰ ἐπερίμενες ἀπάντησιν.

Κρουσὴ Ἀκτίς, ἔχε ὀλίγην ὀμοιότην. Ἡ Ἀ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῇ λίαν προσεχῶς. Ἐτοιμάσαι ἐν διαλείν φύλλον πού θαρσῆς ἐποχὴν· ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ, βλέπεις, θέλει

παρήρησα παιδιά τού μετρησεμένα. Τα καμμένα ! δεν έννοούν ως εκ τής ηλικίας των την θέσιν, εις την οποίαν εφίσταται ή πατρίς μας ! ο Ναι, αυτό ήτο πραγματικόν...

Άγαπή μου Βενγυία Κ. Χατζοπούλου, σε δέχομαι μετά μεγάλης μου χαράς. Άλλά τό φευδώνυμον πού μου προτείνεις, τό έχει πρό πολλού άλλη.

Άάτιον τού 'Ηρωϊκού Πελάγους, πολύ λυπούμαι ! άλλ' είνε αδύνατον, αδύνατον ! δυστυχώς. Μή νομίσης ότι μόνον έμέ θά εξημίλιε τό τοιούτον περισσότερον θά εξημίλιε τά παιδιά εκείνα, τό οποία μόνον διά τής «Διαπλάσεως» των σύγκριναντών με την πατρίδα των. Η τύπως ιδιαιτέρου φύλλου προσκόπτει κατ' άλλων δυσχερεϊών.

Ναι, πολύ μου ήρσαν αι έμμετροι άπαντήσεις σου, 'Ελληνική Καρδιά, και άντέγραφα μερικώς από τό προς τόν Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου Τετράδιόν σου. Η, χ. αυτήν, εις την έρώτησιν 4 :

Να πείτε ζυδι, φίλατε, αν στερήσετε τή μοχθή, Γιατί άπ' τό τετράποδα μ' άρέσει... τό γαι- [δοφρι.

και αυτήν, εις την έρώτησιν 9 : Περι τού είδους καρτελλής στήθησιν δέν έχω! Ές κάθε διασκεδασον από τες πρώτες τρέχω!

Και εις τό τέλος πού το γυρίζεις εις τό πεδόν και φωνάζεις : «Σταθήτε να πεζεύσω !» κ' εκεί έγέλασα πολύ.

Η Κραδέλευκος Σηματα έγνωρισαν εις τό Πολυτεχνείον την Μέδουσαν (διότι και αι δύο είνε... Μέλλουσαι Καλλιτέχνιδες) και είνε κατενοουσιασμένη από την γνωριμίαν. Χαίρω πολύ πού έγω έγεννα αίτια και εύχομαι ή φίλια των να είνε αιώνια.

Έχεις λάθος, Χροστή Βροχή ! αν έλαβες τό πρώτον Ερωτήσιον μιάς τάξεως, έχεις ακόμη δικαιομα να λάβης τό δεύτερον και τό τρίτον. Τό τρίτον ή καλύτερον δέν δύνασαι να λάβης.

Ανθιμωγή Αμυγδαλή, σε παραπέμπω εις τό βον φυλλάδιον ! εκεί θά ίδης τόν Κανονισμόν των Μικρών Μυστικιών. Άλλά διατί μου τα γράφεις όλα εις τό ίδιον χαρτί ;

Πολύ μ' εύχαρισεί τό πλήθος των επιστολών, πού μου στέλλουν οι νέοι μου φίλοι. Άλλά δέν έπιθυμώ διόλου να μη μου γράφουν και οι παλαιοί. Τι γίνεται ό Έρωτητής ; τί γίνεται ό Περωτός Πήγασος ; τί γίνεται ή Αψίδα της Έρημου ; τί γίνεται τό Δδ-λα-σδ-μει και τόσοι άλλοι ;

Μικρά Μυστικά επίθυμοις νάταλ- λάξουν : Η Αδελφόλετος 'Ηρα με τας δύο χαριτωμένας αδελφάς 'Ασπρήν και Μαύρην — ή Λευκή Βιολέττα με την Λευκωσίαν της Εύ- προν — ή Δέα με τόν Χαλασμόν Κοσμου, τόν Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου και την Νεράιδαν τού Γαϊλοϋ — ή Κοκκίτσα με τόν Διαβαλάκον και με την Μικράν Φιλόσοφον — ό Κροκιδει- λος τού Νεϊλου με την 'Ωραιάν Κέρκυραν, Τικ-Τάκ, Κραδέλευκον Κρόνον, 'Αργείτικο Πράσσο και Τσουκνίδαν — ή Ναυτοπούλα με την Μικράν Μάγισσαν, Άπτερον Νιψην, 'Αρχιμήδην τόν Μαθηματικόν, Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου, Σπαράθωνα τόν Γεωγράφον και 'Αρχιναβαρχον Θεμιστοκλέα — ή Καθαρά Καρδιά με την Άγρευραν της Εστνίας — ό Μαύρος Πρίγκυψ με την πρώην Αστικήν Νύ- κτα και με τόν Χαλασμόν Κοσμου — ή 'Ηχώ με τόν Πολικόν Άστέρα, Λιοντιμωγήν 'Οδη- σόν, 'Ελληνικήν Σηματαί, Μιρόταυρον, Άστρον τών 'Ορέων και Εύτυχη Θρητήν — ό Αυγέτης Λαέστιος με τόν Τικ-Τάκ, τόν Ι. Β. Σαδούκιν, Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου, Μέ- λουσαν Καλλιτέχνηδα και Δάφνην — ό Εβ- ριμος με τόν Ταρλαλαμπούμπαν και με την Φοροσύνην — ό Ταρλαλαμπούμπας με την 'Αλκωνίδα 'Ημεραν, 'Ιερολοχίτην, 'Αρχι- ζιάνιον, Πετρόδη, Παραλίαν και Λευκήν

'Αρκτον — ή Πυθία με τόν Λιοντιμωγόν Τυμ- φρησόν και με τόν Μακρολέλεκαν — τό 'Η- σονχο 'Αράμι με τόν Άστρον τών 'Ορέων, Τα- πειτόν 'Ιον και Κόρην τού 'Ηλίου — ή 'Ωραιά Δοριδάς με την βράνυβιν τής Λευκήν Δοριά- δα — ό Δάων της Νεμέας με την Μελαγχρο- νην 'Ελληνίδα και με την Πασχαλιάν — ό Λειμώνταρος με τόν Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου, 'Αρχιναβαρχον Θεμιστοκλέα, 'Ησονχο 'Αρά- μι, Θέλιπουσαν, Μέδουσαν, Δάφνην, Δεκα- πενταστή Πλοίαρχον, 'Ελληνίδα Καλλιτέ- χνηδα, Εξέκτισονταίον, 'Ερημίτην και 'Ε- ληνικήν Καρδίαν — ή Κραδέλευκος Σηματαί με την Μέδουσαν και τόν Καρχαριαν τού Φα- λήρου — τό Μή με Ασημέρι με τόν Κροκί- δειλον τού Νεϊλου.

Όσοι δέχονται την ανταλλαγήν, παρα- πέμπονται εις τόν Κανονισμόν, τόν δημοσιευ- θέντα εις τό βον φυλλάδιον. Έβώ μόνον θά κά- μω δύο νέας υπομνήσεις : Α' τό Τετράδιον δέν πρέπει να στακίζονται, διότι χαλούν. Δι' αυτό 'Ισα-Ισα έχουν αυτό τό μέγεθος, δια να χωρούν εις συνήθη φακέλλον. Β' Καλόν είνε κάθε τε- τράδιον να συνοδεύη και ή σχετική επιστολή (όπως είνε και άλλοτε), πρός εκείνον, τόν ο- πώον στέλλεται. Διότι έξ αυτής θά έννοώ και έγω άν ό στέλλον είνε ό προτεινών ή ό δεχόμε- νος την ανταλλαγήν, δια να τό σημειώνω εις τό επί τούτου βιβλίον.

Άσκαμοί, πληροφορίαί. — 'Ο Ταιν- Τούν άσκάεται τόν Τζι-Τζι-Μπόου-Μπόου, (τού όποιου ζητεί τό όνομα) ή Λευκή Βιολέττα την 'Αργείαν Τελλουλίαν — τό Άμμα τού Δου- νάβεως τόν Κοκκωκίτην — ή Χροστή Μέλιτσα την Μικράν Μάγισσαν (ής ζητεί π' αρχικά) ό Κορυθαίολος Έκταρ την Τσουκνίδαρ, την ο- ποίαν παρακαλεί να μη ξαναφωκώση εις τόν κη-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αί λύσεις στέλλονται μέχρι της 1 'Απριλίου.

106. Στοιχειώγραφος.
'Εγώ είμαι κάποιον μέρος'
άν την κεφαλήν μου βγάλης
και μετά δεύτερη μου βάλης
θά γινώ άμέσως γέρος.

107. Πυραμίδς.
Νάντικασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμά-
των, ώστε νάναγνώ-
σκωνται τόννομα άλλου
των αρχαίων, αι δέ 8
στιγμαί κής βάσεως μετά του έν τώ μέσω αυ-
τών σταυρού νάποτελώσιν τόννομα αρχαίου βασι-
λέως, οι άνωτέρω 6 έπικου-ποιήτων, οι άνωτέρω
4 νήσου 'Ελληνικής και αι άνωτάται 2 θεάς.

108. Διαικτωτών.
Νάντικασταθώσιν οι σταυ-
ροί διά γραμμάτων, ώστε
εις την πρώτην γραμμήν
(βραχυστίας και καθέσας)
νάναγινώσκωνται τόννομα πό-
λεως της 'Ασίας, εις την
δετέρην τόννομα έπισήμου
Τρώος, εις την τρίτην πο-
ταμού της Πελοποννήσου και εις την τετάρτην
αρχαίως βασιλεύσας.

109-110. Μεταμορφώσεως.
1, τό θάρρος διά 5 μεταμορφώσ. να γίνη γόθος.
2, ό άσπής δι' 9 μεταμορφ. να γίνη ήλιος.
111-115. Μαγεϊκόν γράμμα.
Δι' άντικασταθώσεως ένός οιουδήποτε γράμ-

πόν του, ει δ' άλλως θά ενεργήση κατά τής φυ-
λής της σφαγής, διότι πνίγει τό Ταπεινόν 'Ιον,
τό όποιον επίσης άσπάσεται. — ή Κοκκίτσα
την 'Ωραιάν Κέρκυραν ή Καθαρά Καρδιά τού
Χροστού Δέρας ό Διογένης Λαέρτιος τόν 'Αρ-
δρέϊον 'Αρροαύτην ή Θέλιπουσαν την Βιάβιν.
'Η Μαργαρίτα παρακαλεί τόν Παγωτόν
'Ωλεανόν να μη κάμνη εις βάρος της Παιδικήν
Πνεύματα, γιατί... (γιατί ;) — ή 'Ελληγι-
κή Καρδιά άσπάσεται την Κνωφήν 'Ακαλίαν
(και διατί δέν της γράφεις ;) ή Ναυτοπούλα τόν
Κολοσσόν της Ρόδου (και τόν έρωτά : κοντεύουν
να χαλάσουν τά λευκά ύποδήματα ;) ή Χροστή
Βροχή την Μικράν Φωσφοροπούλιδα.

Άπό ένα γλυκό φιλάνι στέλλει ή διά-
πλασις πρός τούς φίλους της και τας φίλας της :
Λευκόλετον 'Ηραν (τι χαριτωμένον τό γραμμα-
τικόν της !) Άμμα τού Δουνάβεως (θά γίνη και
τοιούτος Διαγωνισμός προσέχης) Χροστή Μέ-
λιτσα, Καρδορίταν, Καρδοβογον (εϊθε !)
εϊθε !) Πασχαλιάν (τό φευδώνυμον είνε ειδικόν
της) Άμμα τού 'Ηλίου, Φιλοπάτριδα 'Ελ-
ληνίδα, 'Ηχώ (έστειλε!) Ταρλαλαμπούμπαν,
Ταχυπόδον Περιστεράν, 'Ησονχο 'Αράμι (έ,
τί λέγει τώρα ό καθηγητής του ; Εξέκτισον-
ταίον (άναμένον) Μαρίαν Καραπαγαγιώτου
(εις ποίαν τάξιν διαγινώσκται ;) Μέλινα Δε-
τόν (τό φευδώνυμον είνε έγκραβή) Ταπεινόν
'Ιον, Λευκήν 'Αρκτον, 'Ωραιάν Δοριάδα,
Δόντα της Νεμέας, Γεράσιμον Α. Λακα-
ροτόν, Θέλιπουσαν, Βιργινίαν Πετροκοκίτην
(έλαβα) ! 'Ελένην Δρόσον (γίγιναι δευταί) ! Με-
κράν Φωσφοροπούλιδα (χαίρω πολύ πού έγινες
καλά !) Πάρον (τό περισεύοντα 2 φρ. έδωσα
εις την 'Επιστροφήν) κτλ.

Ες όσας επιστολάς έλαβα μετά την 23 Φε-
βρουαρίου, άπάντησω εις τό πρασεγές.

ματος έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο,
πένυτες των αυτών, σχηματίσων άλλας τώσας
λέξεις :

όινος, όβις, ήριος, άηρ, ώρατα.
Βασίλη υπ ότ Φόκον Αλακίδου
116-120. Σύνθεσις λέξεων.
Αί κάτωθι 15 συλλαβαί να συναρμολογηθώσι
κατάλληλως άνά τρεις, ώστε νάποτελώσων τά
δνόματα 5 πτηνών.
ρα, τος, η, θος, ε, γος, νος, κ, πε, δέν, λάρ,
α, γε, καν, α.

121. 'Ακροστιχίς.
Τά δεύτερα γράμματα των ζητουμένων λέξεων
άποτελούσι τόννομα νήσου της 'Ελλάδος.
1, Μαγεϊκόν σκείνος 2, 'Αρχαίως βασιλεύς.
3, Ζών, 4, Άνθος, 5, Τυθός.
Βασίλη υπ ότ Καραβογάτου

ΑΥΣΕΙΣ
των κυριακικών άσκήσεων της 11 'Ιανουαρίου 1897

17. Σικιών (συκή-ών). — 18. 'Ωτα (ω-τα).
ΝΑΟΣ Σ
19. ΑΧΡΙ 20. ΠΑΝ
ΟΡΜΩ ΚΟΡΑΣ
ΣΙΩΝ ΑΠ ΙΑ ΙΟΝ
ΧΑ ΙΡΩΝΕΙ Δ
21-23. 1, ή Ρώμη, 2, ό Βίσαρχ. 3, ό 'Αν-
θρακος. — 24-25. 1, Ρέα, Κέα, Κέα, κέρας,
πέρας, πήρας, 'Ηρας, 'Ηρα. 2, Κρότων, κρότον,
κρότος, κότος, κόρος, κέρας, κέρας, Τάρας. — 26.
ΚΙΜΩΝ. (1, ΕΚτωρ. 2, Αίμος, 2, Ιηθρος. 4,
ΑΩδός. 5, ΟΝος). — 27. ΚΑΛΑΜΑΙ. ΛΑ-
ΡΙΣΣΑ. (1, Καλάβρυτα. 2, ΑΐΔς. 3, ΛαΡος.
4, Αμΐαντος. 5, Μεΐλιση. 6, ΑΐΣωπος. 7,
Ιωάννης.) — 28. Πολλάκις οι πλούσιοι επιθυ-
μούσι τόν γαλήνιον ύπνον των πνήτων.